

Litt kort fortalt fra en litt lang sykkeltur

Nordkapp-Skjeberg, sommeren 2006

Birgit Ryningen

Under følger min opplevelse av sommerens sykkelturner. Andre navngitte personer i teksten kan muligens tenkes å ville ha formulert deler av teksten littegranne annerledes, men siden Anders rett og slett ikke har skrevet noen egen tekst, har jeg bestrebet meg for å være så nyansert og nøytral i gjenfortellingen av våre felles opplevelser som jeg synes jeg kan.

Den sommeren min Kjæreste og meg selv skulle på en liten sykkelturn i fedrelandet hadde undertegnede vært i Japan i et halvt år for å trene judo og forske på solceller. Etter seks måneder borte fra min Kjæreste, mitt skjønne fedreland, mine gode venner, min høyt aktede familie og min ellers så mye brukte sykkel, var det tid for årets sommerferie med Kjæresten, sykkelen og den sårt savnede norske naturen. Det tar ikke mer enn et døgnns reise å komme seg fra Tsukuba (i Japan) til Trondheim og det tar ikke mer enn et halvt døgn å børste støv av sykkelen og pakke telt og sykkelbukse og det tar bare noen timer å fly fra Trondheim til Honningsvåg: Så etter et halvt år med rå fisk og ris, høye hus, skamklipte busker og karper i små fontener, sto jeg atter på norsk jord, klar til å ta fatt på en litt lang sykkelturn. Min Kjæreste, heretter kalt Anders, var atter ved min side og naturen var atter ufrisert. Livet var herlig. Kroppen var vel egentlig fortsatt i flysetemodus, hjernen var nok innstilt på Japandøgn, varmeregulatoren sto på Japansommertemperaturinnstillingen og magen forventet rå fisk til middag, men bortsett fra det var alt såre vel.

En liten tur ovenom Nordkapp

Vi hadde juli til rådighet og ellers var det bare vi to, syklene, et telt og veien. Hvor veien skulle gå, var enda litt uklart, men at vi måtte innom Nordkapp var klart. Vi pakket syklene som også denne gang hadde overlevd flytransport uten å få alt for mange riper i lakken. Vi hengte på dem nye sykkelvesker, dro på oss sykkelbuksene, sykkelskoene og plasserte hjelmene på hodene våre og rullet ut på veien og tok til høyre mot Nordkapp. *Nordkapp-plataet er flatt som en pannekake* sier Anders, *dessuten er det snakk om en kilometer eller to;* en så liten avstikker at vi ikke har råd til å la være...

Seks mil og 1500 høydemeter senere var vi tilbake i Honningsvåg etter sviptturen innom bommen ved Nordkapp. *Kanskje ikke helt flatt da sprudler Anders og littegranne lengre en jeg hadde antatt, kanskje.* Han smiler til meg og er blid og søt. Min kropp har sjokk etter den noe brå overgangen fra flysetet til sykkelsetet: Melkesyren bobler i låra, fingrene dovner, ryggen stivner, rumpa har noen ganske små gnagsår, jeg var svett og hodet lett. Men hva er

vel en sår rumpe mot sommerferie og sol? Litt prikking i fingertuppene mot å bli gjenforent med både Anders, sykkelen og den norske naturen på en og samme dag? Dessuten er jo Finnmark flatt; det er jo noe alle vet: Finnmarksvidda – det kan jo ikke vokse fjell der! Jeg ser på smilet til Anders, han er i god form, han hadde prikket inn sykkelformen til den Store Styrkeprøven for et par uker siden, jeg fatter nytt mot: Skitt la gå at vi drasset med oss alle sykkelveskene, teltet, soveposene og maten opp til Nordkapp på tross av at vi skulle ned igjen samme veien. Dessuten er jo ikke vinden sååå kald.

Vi sykler litt til: Forbi noen reinsdyr og gjennom Fatima-tunnelen som forøvrig godt kunne fått et kapittel for seg om både høydemetere, kald luft og mørke, men siden jeg er mer opptatt av skjønn norsk natur, skal jeg nøye meg med å fortelle at vi avsluttet denne første dagen i sommerferien med å slå opp teltet ca 1,5 meter etter tunnelåpningen på fastlandssiden. Noen mente da at første etappe var blitt lang nok.

Neste dag begynte det å regne og det fortsatte å regne nesten uavbrutt gjennom hele halve landet og godt og vel så det. Heldigvis var vi alle, både folk og sykkelvesker, vanntette og hadde vært ute en regnværsdag før.

Tour de Andørja

Anders er oppvokst på Andørja som er en helt annen øy enn Andøya og er sånn bortimot verdens navle sånn reint moralsk sett og attpåtil bærer tittelen *Norges fjellrikeste øy*. Andørjaværingene krangler med naboøyboerne, rollaværingene, og er generelt skeptiske til fastlandet, men de arrangerer hvert år *Tour de Andørja* første helga i juli som er åpen for lokalbefolkningen så vel som rollaværingene, øyboere så vel som fastlandsboere og like til søringer så vel som nordlendinger – og til og med svensker! *Tour de Andørja* er en trippelkonkurranseløp med løping, sykling og enda mer løping over tre dager med høyt nivå, enda høyere prestisje og bratteste bakkene. Vi startet syklingen godt under en uke før startskuddet skulle gå for årets begivenhet og vi hadde således litt knapt med tid og litt langt med vei for å rekke *Tour*'en.

Uten å dvele for mye ved at selv ikke Finnmark ikke er særlig pannekakeflatt. Ei heller ved den sagnomsuste Finnmarksmyggen, plaskeregnet eller dagsetapper på 15 mil i motvind, kan jeg jo meddele at vi rakk *Tour de Andørja* med usedvanlig god presisjon etter at vi rakk hurtigbåten fra Tromsø til Evenes på Andørja etter en spurt på tomme mager og sterke viljer hvor det

sprutet både melkesyre, svette og plaskregn i motvinden.

Vi deltok på *Tour*'en etter beste evne, men jeg tror ikke jeg skal begynne å skryte av resultatene våre her. Det var vel egentlig ingen av oss, og særlig ikke jeg, som sto i direkte fare for å vinne det hele, men vi hadde likevel en flott helg.

Kystriksveien

Etter *Tour*'en gikk vår egen tur videre ut til Vesterålen, ned gjennom Lofoten og fra Svølvær tok vi båten over til Skutvik og tok fatt på Kystriksveien. I Svølvær gikk jeg til anskaffelse av ny sykkelbukse med jente-pad. Denne viste seg å være fullstendig gnagsårfri fra første tråkk, og jeg skal aldri putte rumpa mi i en sykkelbukse med gutte-pad igjen – noen sinne. Jeg gikk derfor til det skritt å kaste

samtlig av mine gamle sykkelbukser i søpla på tross av at de både har høy affeksjonsverdi og at Mamma har lappet dem mer enn en gang.

Kystriksveien, skulle i følge Anders, også være flat og fin. Han hadde rett på et punkt, og det var at det var fint... Det sies at Andørja er så bratt at sauene der har to korte bein på den ene siden og to lange på den andre slik at de kan stå i skråningene mens de spiser grass, uten å rulle ned i fjæra. Jeg omkalibrerte min egen bratthetsskala slik at det som jeg tidligere hadde beskrevet som kupert terreng, nå ble beskrevet mer i Anders sin stil som flate vidder – og det jeg tidligere så feilaktig har kalt fryktelig bratt, ja nesten usyklebart, ble nå byttet ut med Anders sitt småkupert eller falskflatt. Kystriksveien kan i denne skalaen beskrives som litt småkupert vidde.

Men at naturen her er vakker, passer inn i enhver bratthets- eller finhetsskala. Bare så synd at dette var vår våteste etappe – hele Kystriksveien i plaskeregn. Det sies at det er i uvær man føler at man lever, og vi var vel i så måte aldri i tvil om at vi levde. Værgudene var visst innstilt på å vise oss at vi lever skikkelig og lot regnet følge oss inn og ut av fjordene og over de små humpene i terrenget vi forserte. Da vi kom oss til Nesna, hadde vi opplevd den våteste dagen i hele begge våre liv inkludert den

sommeren vi lå værfast på Svalbard i to uker i strekk. Det hører også med til historien at den

dagen var det strålende sol både på Andørja og i Trondheim, og at det ikke finnes en eneste plass å pause under tak på 10 mil i strekk og i tillegg hadde vi beveget oss ca 1 mil sørover, mens vi hadde syklet 10 mil i skiftende øst- og vest- retning hele dagen og alle de andre dagene langs Kystriksveien for den sags skyld. Da vi krysset polarsirkelen (15. Juli), var det ikke bare regn som falt fra himmelen, men snø også! Meget våt snø, men det var mer snø enn regn – helt sant!! Men jeg skal ikke klage over slikt; i Nesna sov vi i campinghytte – helt tørt hele natta!

Helgelandsskysten er og blir pen, regn eller ikke, med sine hvite sandstrender, holmer, skjær, blankskurte og bratte fjellsider. Vind og regn understreker det vill og vakre og på sykkel var vi hele tiden midt i både uværet og det ville og vakre. Lyset skifter fort og lager dramatiske effekter. Hav og fjell, fjell og hav! Regn og vind, lys og skyer som farer over oss, og noen ganger ned til oss. Oppoverbakker som skal forseres, som må jobbes med, som man blir kjent med. Nedoverbakker er lystige, men kalde.

Midten av Norge, E6 og G-Sport på Grong

Da vi kom på høyde med Mosjøen, var vi lei av å vente på fergene og skrådde inn i landet og traff E6 sånn ganske nøyaktig midt i landet. Fra Mosjøen fulgte vi E6, og i dagboka vår står det: *E6 er som en drøm, den er helt flat! Flat, flat, flat. De få bakkene som er, er nesten flate de også. Det har dessuten vært oppholdsvær bortimot nesten hele tida og stedvis meget tørr asfalt. Anders tok av seg den ene jakka og Birgit slutta å hakke tenner.* Midt inne i Namskogan takket den ene eiken til Anders for seg, og det tok 197 km før vi fant en sportsbutikk. Den sportsbutikken vi fant, fant vi i Grong en time før stengetid. Siden sportsbutikkens sykkelmann var på sommerferie, fikk vi låne verkstedet og mekke som vi selv fant for godt. Det endte med at Anderssykkelen fikk ny eike og Birgitsykkelen fikk nytt fremhjul, nye bremses og nye pedaler. Vi var alle veldig glade og lykkelige etter en times innsats på verkstedet og vi sender vår varmeste takk til G-Sport på Grong.

Dagen etter var Anders syk, så vi tok med oss syklene på toget og dro til Trondheim. Der tok vi inn i vår egen leilighet og spretta vi en rødvinflaske. Dagen etter var vi alle friske igjen, og vi begynte på sommerens andre sykkelturne.

Sommerens andre sykkelturne

Vi fortsatte sørover langs E6'en, men tok etter hvert til venstre og syklet ned Østerdalen. Anders hadde jo syklet Gudbrandsdalen for noen uker siden. Vi hadde dessuten valgt oss et mål, nemlig Skjeberg. Skjeberg er en liten plass mellom Sarpsborg og Fredrikstad og er en helt naturlig plass å avslutte sommerens tur på siden undertegnede har en søster med familie boende på et småbruk inne i skogen i de trakter. Tantebarnflokkens min hadde øket fra to til tre mens jeg var i Japan, og vi ville gjerne hilse på den nyeste – og de andre to nesten like nye – før høsten skulle sette inn med jobbing og slit. Målet var med andre ord satt, og vi trakk i vei.

Sommer og sol!

Etter en halv sommerferie med regn og motvind, bratte bakker og mer regn, snudde været om i Trondheim. Vi fikk sol, steikende sol, og varme ned gjennom hele Østerdalen og like frem til Skjeberg. Alt gikk lekende lett og livet var en dans på rosser uten torner; vi hadde 26,5 km/t i snittfart, minimalt med klær, badet i Glomma og hadde skikkelig sommerferie i nesten en uke. I sykkeldagboka vår står det bare *fin dag, perfekt sykkelvær, bare nedoverbakker i*

dag, blei svett, flott dag og slike ting. Siden solskinnshistorier ikke er så morsomme å skrive om som regnværshistoriene, skal jeg ikke si så mye mer enn at milene nedgjennom Østerdalen var solfylte, varme og særdeles lystige. Vi møtte på et par bakker i Akershus og i Vestfold, men de kunne aldri måle seg med dem litt lengre mot nord. Jeg mente dessuten at jeg var blitt så sprek at jeg tråkket på i oppoverbakkene med et overmott som kosta meg en god del neseblod ved en anledning. Jeg pustet på meg neseblod bare ved denne ene anledningen, så alt i alt var jeg nok blitt ganske sprek, dessuten var det antakelig den bratteste bakken i Vestfold.

Målet i sikte

I god tid før juli var over trillet vi inn på tunet til småbruket til søster og familie. Her hadde vi noen solfylte dager med tantebarn, høner, blåberturer og bading, men det er en annen historie.

Avslutning og konklusjon

Vi syklet 2044 km i sommer med dagsetapper på 5 til 15 mil og med snittfarter fra 17 til 26 km/t. Vi hadde all bagasje på bærerne, men la merke til at dette er den gammeldagse måten å dra på sykkel tur på. I dagens sykkel-Norge er det sykkeltilhenger som gjelder, men jeg synes fortsatt at bagasje på bærer-trikset fungerer flott og utmerket. Vi hadde medvind en dag, ellers har vi hatt motvind. Anders sa da vi kom til Skjeberg at *ja, nå har vi fått bekrefte det alle vet, nemlig at dominerende vindretning på sommeren i Norge er fra sør til nord*. Jeg var tilfeldigvis ikke klar over denne lille

detaljen av en allmennkunnskap før vi la ut på tur og må vel innrømme at jeg syntes kanskje det var litt rart at vi med viten og vilje hadde lagt ut på sykkel tur i motsatt retning av vinden, men jeg smilte et naturlig smil og sa uten å bite tennene hardt sammen: *Ja, så sannelig – fiffi, du...*

Alle var enige om at vi hadde hatt en fin tur, og jo mer de våteste ukene kommer på avstand, jo mer strålende var de våte etappene. Og helt til slutt vil jeg bare få konkludere med at Norge er et fantastisk vakkert land. Antakelig det fineste i verden, og i alle fall mye finere enn Japan.